

גורל-סיר פ. ורשיגורה

(מאנשי חטיבת הפרטיזנים של קובפאק)

אִמְרוֹת

על מלחמת-פרטיזנים ומלחמה בכלל

הסגולה העקרית באומנות-המפקד, היא — רגש-האחריות.

טכניקה, השכלה, אימוץ-צבאי — כל זה ניתן לרכשו בלימודים. אבל, בלי רגש-אחריות בפני מצפוננו — לעולם לא יהיה המפקד המנצח-האמיתי על הקרב ועל חיי-חייליו.

בחיון של כל חייל יש רגע-משבר, בו נחתך גורלו במלחמה — איזה נוהג ינהג בה: כפחדן, או כאמין-לב פרוץ-ללא-סיג, או פשוט כאדם-ישר.

הקרבות, כבני-האדם, שונים הם בתכלית. יש קרבות בהירים; יש גם קודרים. יש קרבות טורדנים וקשים, כחיוו של זקן אלמן, המסובלים שגרונן ישן-נושן; ישנם קרבות בני חמשה רגעים, כסופת-קיץ נמהרה. לכל קרב — פרצוף שלו, קוים המיוחדים לו.

המלחמה היא מנגנון מן המורכבים ביותר. בני-אדם לוחמים לא רק באומץ-לב וגבורה, אלא גם — בכוחה של הידיעה. תוך פיקוד על גדוד אי אפשר לסמוך על הבורות במקצוע הצבאי, שתעמוד לך.

לשם עריכת מלחמה יש לדעת לא רק מה שנעשה לפניך, אלא עליך להיות גם בתוך הענינים המתרחשים מימינך, משמאלך ומאחוריך.

דיעת המקצוע הצבאי ושאר הדברים שעליהם כותבים העתונאים — כל זה חשוב ונחוץ מאוד, אבל יש במלחמה עוד משהו, שאינו ניתן לשום פיקוח: האינטואיציה של החייל.

המלחמה אינה מוגבלת ברצועת-חזית צרה, מקום שם מתלכדים האויבים בנשקם — היא חודרת גם אל עורף הצבא, במקום שם נחות היחידות הנופשות אחרי הקרבות, או המתכוננות למערכות חדשות.

מן הפיתור יש לצאת בכל המהירות — או שלא לצאת כלל.

בחטיבה פרטיזנית הנתונה במסע פשיטות — הרי בעית הפצועים משמשת אולי הבעיה החמורה והמורכבת ביותר. החטיבה נאלצת להתקדם בלי-הפסק, להשאיר את הפצועים לפלגות אחרות — אין זה כל-כך הוגן, ולא תמיד נמצאות פלגות כאלו בקרבת-מקום.

אין מקום כמו החיים הפרטיזניים, אשר שם נראית כה במחושף הסמכות של המנהיגים: האמיתית היא או מזויפת.

צמת-המידה האמיתית ביותר לפעולות הפרטיזנים בעורף האויב משמשת דעתו של העם על הפלגה או על אישיות בודדת — המנהיג.

מלחמת-פרטיזן יש ללחום בברק והדר, והעיקר — בעליונות, ללא דאגה. אינני מתאר לעצמי פרטיזן שדיכאון בעיניו וקולו אצל. בלי עיוזו בעינים — אין הולכים ללחום אלא אלה, שכפו עליהם מלחמה ואילו פרטיזנים מתנדבים היו, רומנטיקאים.

חבל, שהגאוה-העצמית ושרירות לבם של „מנהיגים“ מסוימים מנעו, לעתים קרובות, רבים להתלכד יחדיו ולהתקיף במשותף. ואלה, שעצרו כוח להתלכד, על אף רדיפת-הכבוד המקננת בלבם — נמצא שהם היו מסוגלים להנחיל לאויב מכות נאמנות.

הכל תלוי בזה שהיזמה בידינו. במלחמת-הפרטיזנים היזמה תמיד בידינו. האויב אינו יודע ואינו יכול לדעת לאן פנינו מועדות, היכן עליו לחכות לנו (על-כיל-פנים, אינו יודע — כל-זמן שלא הופיעו בוגדים).

בחיי הפרטיזנים נדרשת הקפדה חמורה עוד יותר, פרימאה מאשר בחיי צבא סדיר — על מראהו החיצוני של הלוחם, חלוקת היום, סדר-השרותים, אירגון-התזונה, הציות-למפקדים; שכן מאבק-הפרטיזנים מסוכן יותר, כוחותיהם מועטים, ואילו להכות באויב חייבים הם לא פחות מאשר צבא סדיר.